

Una proposta de futur

Una proposta que sorgeix d'un consens històric entre els diferents elements implicats en la gestió d'aquest territori feréstec i esmunyedís, carregat d'història i amanit d'un paisatge colpidor; d'aquesta terra aspra i desagraïda per als qui la treballaven, però que no pots oblidar si l'has soferta o, sense ser tan dramàtics, si l'has visitada amb intensitat. Una proposta que suposarà esforç i maldecaps per a molts dels seus actors però que desencalla, per fi, un tema pendent, una marginació que clamava al cel. Una proposta que ha de permetre desenvolupar harmònicament o, com es diu ara, de manera sostenible, aquest espai de 32.000 hectàrees, en compaginar els usos productors tradicionals, bàsicament ramaderia extensiva i aprofitament de llenya, amb l'ús protector i social.

Aquesta proposta de futur, promoguda unànimement pels ajuntaments de la zona, s'ha materialitzat en el Consorci per a la Protecció de la Gestió de l'Espai d'Interès Natural de l'Alta Garrotxa, on s'han integrat els propietaris forestals, els veïns i altres entitats que, des de fa anys, han maldat per la seva defensa. Han donat suport a la iniciativa els tres consells comarcals implicats –Alt Empordà, Garrotxa i Ripollès– i la Diputació de Girona, els quals, a més d'ingressar com a membres de ple dret al Consorci, han compromès un suport econòmic relativament modest però molt significatiu per a aquest espai, que fins ara no havia rebut cap ajut específic.

La Generalitat de Catalunya, a través del Departament de Medi Ambient, veritable responsable i gestor d'aquest espai protegit, ha estat un element determinant del projecte. A partir de la visita del president Pujol a Oix, el darrer setembre, i la posterior del conseller Felip Puig a Montagut, s'ha endegat un conveni amb el Consorci per tal de definir un marc estratègic i unes mesures urgents d'actuació que s'hauran d'emprendre a partir d'aquest any.

Cal que aquest esforç realitzat fins ara tingui continuïtat. L'Alta Garrotxa no és solament un territori

protegit pel PEIN, sinó que té vigents, des de 1995, unes Normes Especials de Protecció del Medi Natural i del Paisatge molt rígides. Per això cal desenvolupar polítiques de suport econòmic i compensatòries perquè la protecció esdevingui real, ja que protegir no solament és prohibir, sinó també convèncer. Convèncer els habitants que es poden fer les coses millor, convèncer els propietaris que es poden gestionar les finques de forma sostenible, convèncer els visitants que certes actituds poc respectuoses amb el medi no són acceptables... i convèncer vol dir destinar-hi esforços de mitjans i econòmics. L'enorme superfície d'aquest espai, la complexitat del seu relleu i la seva fragilitat obliguen a una gestió decidida i generosa i a una presa de decisions, pel que fa a les línies d'actuació, molt meditada i contrastada.

La perseverança en la defensa de l'Alta Garrotxa per part de naturalistes i excursionistes, l'entestament a seguir gestionant aquest territori tan aspre per part dels seus propietaris i veïns, l'estudi continuat i metòdic que n'ha realitzat la comunitat científica –la Institució Catalana d'Història Natural (ICHN), les universitats, els professionals i la mateixa Generalitat de Catalunya–, les actuacions sobre el territori –tot i la migradesa de recursos disponibles– que hi han esmerçat els ajuntaments i ens locals, i la tasca de divulgació i sensibilització que de forma pacient i continuada han fet certs mitjans de comunicació i, de manera destacada, la *Revista de Girona*, han donat, finalment, aquest fruit: una proposta de futur per a l'Alta Garrotxa.

Així doncs, i coincidint amb aquestes expectatives, la *Revista de Girona* ens presenta aquest monogràfic, que no fa sinó demostrar el que dèiem suara: ampliar els coneixements d'un territori és estimar-lo i ensens crea les bases per a una gestió harmònica, que permet seguir gaudint d'aquest espai per molts anys. Així sigui.

Narcís Ribes i Besalú

President del Consorci de l'Alta Garrotxa